

ELHUNYT RISKÓ TIBOR ORVOS ÉS SIKLÓSI GYULA RÉGÉSZ

Egy ajtó kinyílt ott fenn

Két olyan nagy egyéniségtől kellett búcsúznia Budakeszinek, akik nemcsak a városnak, hanem országunknak is sok dicsőséget szereztek pályájuk során.

68 éves korában elhunyt *Dr. Siklósi Gyula* régész professzor, Székesfehérvár díszpolgára, a Magyar Érdemrend Lovagkereszt- és a Budakesziért Emlékérem kitüntetettje.

2017. február 15-én érte a halál. Siklósi Gyula 1949-ben Budapesten született. 1977-ben végzett az ELTE történelemrégészet szakán. 1976 októberétől az MTA Régészeti Intézet tudományos segédmunkatársa, majd munkatársa, később főmunkatársa volt. 1984-ben egyetemi doktori címet, 1994-ben kandidátusi fokozatot szerzett. Egyetemista kora óta részt vett *Gerevich László* pilisszentkereszti ásatásán, sokat dolgozott a Budapesti Történeti Múzeum városi feltárásain. Intézeti munkássága 1978-tól összefonódott a középkori Székesfehérvár kutatásával, a város középkori topográfiáját igyekezett minél részletesebben megrajzolni, számos új eredmény, publikáció fűződik a nevéhez. Ugyanakkor lakóhelyéhez, Budakeszihez is szoros szálak kötődtek, gyakorló régészként és lelkes lokálpatriótaként szívesen foglalkozott a város történetével és építészetével. Életének egy részét Körmenten töltötte, itt is a középkori település állt érdeklődése homlokterében. 2009-ben vonult nyugdíjba, azonban élete végéig tevékeny maradt. Siklósi Gyula nemcsak régész volt. Avatott idegenvezetőként is népszerűsítette Magyarország kulturális értékeit és adta át tudását az ide látogatóknak. Székesfehérvár díszpolgára (2012), a Budakesziért Emlékérem és a Magyar Érdemrend Lovagkeresztje kitüntetettje (2014) volt. Meggyőződéséhez ragaszkodó ember volt, egyben önzetlen, jó humorú barátja mindazoknak, akiket a bizalmába fogadott.

Bár történész-régészként középkorász volt, személyében igazi reneszánsz embert ismerhetett meg, akinek megadatott ismerni őt. Szakmája egész életét áthatotta, és hát egy történész nem tud úgy közlekedni a világban, hogy tudományának tárgyával ne szembesülne nap mint nap. Lám, még mikor a saját házat építette, akkor is; az alapozásnál az addig ismeretlen kora-középkori Budakeszi leletei fordultak ki a földből. Ez az élmény aztán egy életre elkötelezte városával még akkor is, amikor pályafutása más mederbe terelődött. Ha kellett, saját maga állt be lapátolni, bozótot vágni, mikor például a park közepét máig díszítő régi kő itatóvályú és kútház felújításáról, vagy éppen a zsidó temető föltárásáról volt szó. A ka-landos sorsú Nepomuki Szent János-szobor föllelésében és felújításában, vagy a r. k. templomdomb ásatásaiban is fontos szerepet játszott. Számos publikációjában foglalkozott lakóhelyével, de egy szép régi kilincs, egy védettségre méltó házhomlokzat sem került el a figyelmét. Bár tanárként nem dolgozott, életével mindig tanította azokat, akikkel épp kapcsolatba került. Lapunkban éveken át saját rovata volt. Valódi polgár volt, teljes életet élt.

eszt

Elhunyt Riskó Tibor

Február 5-re virradó hajnalban, életének 94. évében, elhunyt *Riskó Tibor* orvos, a tüdő- és gerincgyógyászat kiemelkedő személyisége, a modern magyar gerincsebészet kialakítója, a magyar egészségügy kimagasló alakja – adta hírül a sajtónak a család.

Riskó Tibor 1923. július 4-én született Debrecenben. Orvosnak tanult, tüdőgyógyász, ortopédsebész, rehabilitációs szakorvosi képesítést szerzett. Pályafutását a kakasszéki gyógyintézetben kezdte, de hamarosan az egykori Fodor József Tbc Gyógyintézet fiatal vezetőjeként folytatta működését. Itt megszervezte az extrapulmonális tbc-s betegek komplex országos ellátását. A Fodorba kerülésével egyúttal megkezdődött élete végéig tartó kapcsolata Budakeszivel.

Pályája következő szakaszában ortopédiai osztályt szervezett és vezetett az Országos Korányi Tbc és Pulmonológiai Intézetben. Évekig ellátta az Országos Ortopédiai Intézet igazgatóhelyettesi feladatait, majd az Orvos-továbbképző Egye-

tem tanszékvezető egyetemi tanárként is tevékenykedett.

Szakmai pályáját az Országos Reumatológiai és Fizioterápiás Intézet ortopédiai osztályának vezetőjeként fejezte be.

Nyugdíjba vonulása után a professzor emeritusok közé emelkedett.

Korszerűsítette, újjászervezte, irányította az Egészségügyi Főiskola gyógytornász-képző szakát. A hazai és nemzetközi medikus- és szakorvos-oktatásban való fáradhatatlan részvétel, ortopédiai tankönyv, számos könyvfejezet és 205 tudományos közlemény, kandidátusi és akadémiai doktori fokozatok minősítik tudományos és oktatói pályáját.

*

Amikor már megismertem a még mindig szálfá termetű, javakorabeli, Budakeszin élő férfit, már nyugdíjas volt, de továbbra is fáradhatatlanul művelte tudományát. Rendszeresen publikált szakmai lapokban, de a tudomány olyan határterületeire is bátran elkalandozott, mint az orvoslás filozófiai vagy éppen bioetikai kérdései. Fontosnak tartotta, hogy egész életében, akár aktív, akár nyugdíjas korában a szűk értelemben vett szakmán túl a közügyekkel is foglalkozzék. A régi budakesziek még jól emlékeznek országos visszhangot kiváltott sajtókiüszdelmeire például a közeli kísérleti atomreaktor tevékenységének nyilvános megismerhetőségéért egy olyan korban, amely a glasznosztly szót még kifejezésként sem ismerte. A teljességhez tartozott nyitottsága a világra, nagy műveltsége, a zene, az irodalom szeretete. Szenvedélyes vadász volt, amit ugyanolyan hittel és mély etikával művelt mint mindent, amivel csak foglalkozott egész életében.

Megtiszteltetés volt, hogy jutott ideje arra is, hogy írásokat publikálhattunk továbbá lapunkban.

eXabo Tibor